

гъвкав, интересен, звучи убедително. Но същевременно той е накъсан, частичен, незадълбочен и може да изпусне важни характеристики, които само на пръв поглед са малко встрани, но в края именно те определят дали предлаганото решение не е псевдорешение. Превърнали се поради новите обстоятелства в политолози, бившите правозащитници потърсиха професионалното мислене. Заради неговия стремеж към изчерпващи, обхватни теоретични модели, за които конкретната ситуация е само частен случай и които дават възможност за намиране не само на тактическо, но и на стратегическо решение. Те видяха в теоретиците съмишленици, заедно с които да направят първите стъпки не към създаване на национална програма по етническите въпроси (нещо абсолютно невъзможно на този етап), а към измисляне на схеми - теоретичски и практически - и на организация на хората, които биха могли да създадат след усилена теоретична работа някакви ограничени, но действени програми.

Така през 1991-92 г. по инициатива на група от бивши правозащитници и учени направиха поредицата семинари "Аспекти на етнокултурната ситуация в България и на Балканите". Парите за тях бяха осигурени от немската фондация "Фридрих Науман", чийто регионален представител за Източна Европа д-р Арно Векбекер любезно се остави да бъде убеден, че етническата тема е приоритетна за България, а с организацията им се нае Центърът за изследване на демокрацията, единственият тогава неправителствен хуманитарен изследователски институт.

Непосредствената задача на семинарите беше да се срещнат бившите правозащитници и сегашни дилетанти-политолози с професионалните етнологзи, етнографи и историци, за да се чуят взаимно, да потърсят общ език и да видят до каква степен и в какви направления искат и могат да работят заедно. А като свръхзадача на семинарите се очерта опитът да се разбере как и защо възможният етнически конфликт от зимата на 1989 - 90 г. у нас се размина. Семинарите не бяха посветени нито на правата на малцинствата, нито на държавната сила, насочена срещу малцинството, а се отиде към антропология, културология, към начините за преодоляване на кризата. Това определи и участниците - не толкова представители на етногрупите, правозащитници и юристи, колкото историци, икономисти,